

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Güell, 68. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera (Política).
Directors adjunts: Jordi Grau (Girona), Pepa Masó (Societat), Joan Ventura (Informació Cultural), Xevi Sala (Opinió, Formats Especials i coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ramon Roca (L'Econòmic i Informació econòmica), Miquel Riera (Presència, Tancament i Informació internacional), Joan Rueda (Ciutats i Informació local), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultural), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

LA DESIGUALTAT
EN LA COOFICIALITAT
DEL CATALÀ I EL CASTELLÀ

Blanca Serra
Puig

Col·lectiu Drassanes

Les llengües de la República Catalana

En els debats sobre una futura Constitució catalana s'ha començat a trencar el silenci entorn al tema de les llengües de la República; el que està revelant aquest debat és el pes indiscutible d'almenys tres factors: el resultat que segles de subordinació del català a l'espanyol (i al francès al nord) ha imprès tant en la situació objectiva del català avui en el seu territori històric com en el comportament lingüístic dels seus habitants vells i nous; també el pes de les ideologies que justifiquen les diferents posicions des de la ideologia supremacista castellana, fins a la constitucionalista, la del bilingüisme social, la de la normalització amb asimetria legal o la del català llengua nacional única; un tercer factor és el de la composició sociològica dels catalans actuals i la seva distribució dins la nació, que ha canviat moltíssim en els últims 50 anys, cosa que imprimeix característiques sociolingüístiques noves que no podem ignorar a l'hora de parlar de drets i deures en el terreny lingüístic.

HI HA CONTROVÈRSIA entorn a tots els factors: la història i els fets posen en relleu centenars de lleis que imposaven i imposen la substitució del català pel castellà; sabem que estem dins d'un Estat espanyol concebut secularment com a un nacional i unilin-

güe i, no obstant, les més altes autoritats de l'Estat, inclosa la monarquia, van proclamar que mai no hi ha hagut cap política d'imposició ni de persecució lingüística! Es tracta d'un dels resultats de la ideologia supremacista, que concep no com una imposició sinó com un gran benefici natural la incorporació a la llengua "superior" dels parlants de llengües "minoritàries".

DE LA IDEOLOGIA LINGÜÍSTICA supremacista se'n deriven tant la constitucionalista com la del bilingüisme social perquè pertanyen totes dues d'un dibuix de política lingüística basat en el repartiment desigual de drets i deures tant pel que fa als territoris com pel que fa a les persones. La Constitució espanyola és un exemple clar: una única llengua que tots els súbdits del Regne d'Espanya tenen l'obligació i el dret de saber i usar. Els Estatuts d'Autonomia que se'n de-

La ideologia del bilingüisme social té ara un gran predicament entre alguns polítics i sociolingüistes

riven fan equilibris molt difícils entre aquesta desigualtat d'origen, que es reproduïx en la cooficialitat desigualitària, i uns objectius batejats de "normalització del català", que, de fet no poden ser altra cosa que una precària protecció inestable en àmbits com l'escolar o els mitjans de comunicació. La ideologia del bilingüisme social té ara un gran predicament entre alguns polítics i sociolingüistes: consisteix a reduir la complexitat social i lingüística actual a una simple concurrència català/castellà; presenta el país com a naturalment i essencialment bilingüe i predica que cal admetre que "la societat catalana és com és i no com hauria pogut ser"; per tant renuncia a qualsevol projecte de canviar aquesta realitat i aquesta societat.

UNA CONCEPCIÓ SEMBLANT en altres terrenys com el social o el polític ens conduiria a una societat immobiliària que molts rebutjarien. ¿Per què en el terreny lingüístic hem de renunciar al fet que la nostra constitució consagri el redreçament de la llengua nacional com a poderosa eina de cohesió social comuna? ¿Per què hem de pensar que els nostres conciutadans, vinguin d'on vinguin i parlin el que parlin a casa seva, no assumiran aquesta il·lusionant tasca col·lectiva? Com deia un conegut lema: "El català és cosa de tots."

La columna

Joan Rueda

Reptes per a Colau

D'entrada, és obvi que el primer repte del govern d'Ada Colau, el repte que els seus electors però els barcelonins en general volen que sigui prioritari, és el compliment del pla de xoc. Barcelona en Comú ha marcat un seguit d'accions que ha de complir entre el darrer trimestre del 2015 i el primer del 2016 i que ha xifrat en 160 milions d'euros. Aquest pla inclou el foment de l'ocupació –amb la creació de 2.500 llocs de treball directes–, garantir els serveis bàsics –aquí hi ha habitatge, alimentació, subministraments...–, revisar privatitzacions i projectes contraris al bé comú i l'auditoria de tota la institució.

Admès que això, i governar el dia a dia, és el prioritari, hi ha altres reptes que no són menys importants. En primer lloc, buscar complicitats. El primer cartipàs de Colau ho deixa prou clar: hi ha set àrees

El dia a dia és el prioritari, però per poder dedicar-s'hi cal encarar i resoldre altres reptes

pendents de cobrir. Governar l'Ajuntament de Barcelona amb onze regidors és una tasca gairebé impossible. Calen acords, dins o fora del govern. Per això, els ponts amb ERC –sembla que prou sòlids– i amb el PSC –sembla que menys–. Però també caldrà trobar l'equilibri. Tot i anunciar el suport en temes de ciutat, a ningú se li escapa que CiU, C's i el PP no jugaran al joc de Colau. I la CUP tampoc quan aquest joc fa tuf de model Barcelona. I, en aquest punt, caldrà mantenir la cohesió interna. Això, és cert, és més fàcil des del govern. Barcelona en Comú era un experiment que s'hauria desfet com un terròs de sucre en l'oposició. Ara no, però caldrà treballar perquè les opinions contràries que, segur, expressaran els diferents col·lectius que l'integren no afectin el funcionament de la institució. I això, amb el debat sobiranista sobre la taula, un debat que importa un rave a una part del seu electorat, no serà fàcil. I encara hi ha un darrer repte: saber comunicar, arribar a la gent. Pots tenir un govern que faci coses, que solucioni problemes, però cal que el públic se n'assabenti. Aquest és potser el més fàcil si realment hi ha una nova manera de fer política.

EL
DIBUIX

Fer

